

Másnap

Az épület egyszerű és kissé leharcolt, mint ahogy egy Balaton-parti vendéglátóhelynek szinte kötelezően lennie kell. Nem szokatlan a pergő vakolat, a repedezett cserepekkel borított tető és a szúette lambéria sem. Az egység neve kifejezetten tetszik: Semmi Extra Falatozó. Frappáns. A nyitást kérelmező ügyfél az ajtóban vár, érkezésem lesi, mióta beálltam a parkolóba. Nagyon izgatottnak tűnik, ami érthető is... 19 évesen saját éttermet indítani nagy munka, és komoly felelősség. Kiszállok az autóból és közelebb megyek a tulajhoz, aki szörnyen sápadtnak tűnik, hamar rá is jövök miatt. Szinte reszket szegény gyerek a félelemtől. Reménykedem, hogy ezt csak fiatal kora, és szigorú hatósági fellépésem okozza.

- Kovács József?

Tekintete élénken csillog, szavait viszont alig értem, mikor megszólal.

- Én vagyok – lehelelhalón.
- Különengedély kiadás ügyben egyeztetünk időpontot mára...
- Igen-igen, már vártam.

Uramisten, hogy nézne ki vajon, ha nem várt volna...

- Jól van? Nagyon sápadtnak tűnik... áttehetjük az ellenőrzést másik alkalomra, ha nem érzi jól magát – próbálok neki menekülési útvonalat adni, de nem él vele.
- Nem kell, jól vagyok... kórosan alacsony a vérnyomásom. Ne aggódjon... állok rendelkezésére... szeretném még a héten megnyitni a helyet.

Alacsony vérnyomás? Kissé szkeptikus vagyok, ugyanis a felém áramló ingerek alapján kezdem gyanítani, hogy a fiatalember veszettül másnapos.

- Akkor talán nézzünk körül.

Belépek az épületbe. Az első, ami felkelti a figyelmemet a nedves padló... ezt frissen mosták fel. A konyha amúgy nem néz ki rosszul, résmentes burkolat, kézmosó, fertőtlenítő mosogatószer, elegendő hűtő, némelyik szinte újnak tűnik, és megfelelő mennyiségű tér. Na, nem egy táncterem, de az átlagot hozza. Szűrőpróbaszerűen kinyitom az egyik fali szekrény ajtaját, és leveszek néhány fűszert, hogy ellenőrizsem a lejárat idejüket. A kiszolgálópult felé nyitott konyhából mindössze egyetlen ajtó nyílik, mely a „privát” feliratot viseli büszkén. Megszokott módszer, hogy a vendéglátós az egységben lakik szezon alatt. Elmerülten böngészem a feliratokat, mikor apró zöreje üti meg fülem a mosogatómedence függönnyel takart kifolyója felől. Mindketten megmerevedünk. Ha ez patkány... azonnal

odalépek, és félrerántom a virágmintás szövetet... hogy aztán egy barátságos, meleg, barna szempárba bámulhassak. A pár hónapos tacsó önelégülten rágcsál egy fél rúd szalámit, amit a polcról lophatott. A srác felszisszen, majd egy rakéta kezdősebességével indul felém, de nem számol a „kórosan alacsony vérnyomásával” és az általam kinyitott szekrényajtóval. Fejjel veszi az akadályt és hangos kondulással pattan le róla, nyaka hátrabicsaklik, és szinte hanyatt esik. Mire mozdulhatnék, fájdalmát fel sem véve visszanyeri egyensúlyát és szemét a fiatal kis tacsón tartva elsuhan mellettem, majd lehajol, és felkapja a kutyát. Amivel nem számol, az az előző esti rozéfröccs utóhatása. Látom, ahogy a gyors felállástól kifordulnak a szemei, majd hanyatt vágódik karjában tartva a gazdi közelségétől, na meg a szalámi maradékától mámoros ebet, és hatalmas csattanással érkezik a szépen felmosott járólagra. Szívem kihagy egy ütemet, de a srác szeme kinyílik, pillantásával sérüléseket keres intenzív farokcsóválásba feledkezett kedvencén, majd mikor egyet sem talál, energikusan felpattan.

- Jól van? Hatalmasat esett – aggódom, mivel feje olyan erővel koppant a járólapon, hogy azt még nézni is fájdalmas volt.

Szemmel láthatóan nem viselte meg az esés, korának megfelelő elánnal távozik a konyhából, hogy kutyusát kitessékelye, bár arcszínét immár egy fajtiszta vámpír is megirigyelhetné.

- Jól vagyok, semmi...
- Jocó!

A hang a nyitott kiszolgálópult felől jön, és egy toprongyos, napcserzette arcú horgásztól ered. A férfi jókora nejlonszatyrot tart a kezében, melyben még mozognak a frissen fogott halak.

- Hoztam a reggeli fogást, nézd meg milyen szép ez a süllő...
- Ne most Pista bá – a srác szemmel láthatóan remegni kezd – majd később...
- Mi van te gyerek, nem kell a hal? Olyan friss hogy még csapkod...
- Ellenőrzés – próbálja tátogni a srác, de az öreg nem veszi az adást.

Lecsapja a szatyrot a pultra, és a tulajra kacsint - Tudom ám, hogy alkudozni akarsz, de már megállapodtunk, nem engedek. Délután jövök a pénzért...

A srác rám sandít, szigorú tekintetem megrémíti.

- Erre van a HACCP – próbál terelni, és a vendégtér felé tessékel.
- Azt tudja, hogy csak gazdaságból származó halat árulhat? – sandítok rá, majd az árlapra, melynek főhelyén díszileg a „friss balatoni süllő” felirat.

Folytatnám a számonkérést, de megakasztnak. Hangos döndüléssel vágódik ki a privát rész ajtaja, és egy húszas évei elején járó ifjanc tántorog ki. Hunyorítva próbál fókuszba állítani minket, majd barátját meglátva kásás hangon vonja kérdőre:

- Jocóóó... hova dugtad a Becherovkát??
- Jézusom, Dani... - kapkod a srác levegő után, majd szinte nyüszítve ripakodik barátjára – menj vissza aludni!

Odalép és halálra vált arccal terelgeti merev részeg barátját a lakrész felé, aki ez ellen minden erejével tiltakozik. Megoldásként cselhez folyamodik. Elővesz egy Kőbányait a hűtőből, a barátja kezébe nyomja, majd, amíg ő az italra koncentrálni próbál, belöki a hálósobába, és rácsapja az ajtót. Lihegve támaszkodik a nyílászárónak és könnyörgő tekintettel bámul rám. Metsző szigorral nézek vissza, hangomban acélpengék csikordulnak.

- Az élelmiszerbiztonság nem játék fiatalember... jobban járunk, ha visszajövök máskor, amikor már komolyan tudja venni a felelősségét... addig szedje össze magát...
- Ne, kérem! A tegnapi ünneplés kicsit elhúzódott, de egyébként minden rendben. Nézze csak meg a kártevőirtást... vagy a vízvizsgálati eredményt, vagy...
- Egy ilyen egység üzemeltetése nem gyerekjáték, ide precíz munkavégzés kell. Képes erre?
- Hogyne! – köti az ebet a karóhoz - Nézze csak meg, milyen szépen ki van takarítva.

Gyorsan a takarítószerez szekrényhez lép és felrántja az ajtót, mely mögött egy göndör, barna hajú, bájosan szeplős, és rendkívül ismerős fiatal lány alszik békésen, álmában egy nedvesen csillogó felmosó fát ölelgetve.

- Judit? – ismerek rá a kolléganőmre, aki szabadságot vett ki a hétre... úgy látom, nem unatkozik...

Ő cuppant egyet és átfordul, miközben a felmosó vödröt is magához öleli. Ilyen békés álmod ilyen szokatlan helyen még nem láttam. A srác se élő, se holt. Engem némiképp lenyűgöz, hogy ilyen állapotban is így ki tudták takarítani a helyet, de engedélyt nem mutatványokért adunk. Lassan becsukom a szekrényajtót, had pihenje ki magát a kollegina, és jelentőségteljes lassúsággal emelem kérdő pillantásom az ifjú vállalkozóra. Lemondó sóhajjal adja meg magát.

- Mikor tudna újra eljönni?